

**„Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak“ (Mt. 5, 4).
Milyen a világ helyzete valójában – spirituális szempontból?**

A világ helyzetét látva nem lehet nem sírni, nem kétségbeesni, nem érezni teljes kiszolgáltatottságunkat. Mindent előnt a vita, a veszekedés, a háború. Tényleg nincs remény? „Tény-leg” – a tények szintjén – aligha. De ha észrevesszük, hogy hiszen *mi* látjuk a tényeket, akkor fölébred bennünk a remény, hogy lehetne a világot másképp látni és másképp alakítani is. Az ember ma szellemi fölébredése küszöbén áll, közelebb van hozzá, mint valaha. A tudati lélek korábban képessé válik rá, hogy alapvetően megváltoztassa önmagát, és adott – lelki – öntudatából kiindulva fölébredjen magasabb – szellemi – Énjére. Akkor tapasztalná önmagát, és a másik embert is, mint szellemi lényt. Megértené, hogy mit jelent az, hogy „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme lakozik bennetek?” (1. Kor. 3, 16).

„Addig vannak különböző vélemények, amíg az embereket át nem járja a manasz, a szellem-én... Akkor az igazság, amit az egyik lélek megtalál, pontosan megegyezik a másik lélek igazságával, és akkor az emberek nem veszekednek többé. És ez az igazi béke és az igazi testvériség biztosítóka, mert ez az igazság valóban a szellemi Napból ered.” (Rudolf Steiner: *János evangélium*, GA 103).

Az emberi megismerés világosságának „növekednie kell, hogy az ember Nap-lénnyé váljék, kigyúljon belső Napja: ezáltal válik a Föld Nappá.” (Georg Kühlewind: *A Logosz felismerése*). Vagy ahogy az angyal mondja Mallász Gitta *Az angyal válaszol* c. könyvében:

„Minden jó a nagy TERVBEN.
Egy titok van. Értsétek meg!
ÁTALAKULÁS.
Az ember a nagy átalakító.”

Ez az átalakulás lenne ma az igazi történés. Még nem igazán vettük észre, pedig nagyon itt lenne az ideje – de még van rá remény. Aki sírni tud a világ helyzetén, észreveszi azt is, hogy megvan benne egy olyan képesség csírája, ami elvezetheti oda, hogy megvigasztalódjék – és másokat is megvigasztaljon.